SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 10. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 19 Maj 1905. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 26:e Årg.

Armas Järnefelt.

Innan denna operasäsongs snart förestående slut vilja vi egna vår uppmärksamhet åt den för spelåret nye hofkapellmästaren Armas Järnefelt, helst som han snart står i begrepp att lemna oss för att i hemlandet, såsom bekant, öfvertaga befattningen som direktör för Musikinstitutet i Helsingfors efter den nyligen aflidne innehafvaren af denna viktiga plats.

Före tillträdandet af kapellmästaretjänsten vid vår opera var hr Järnefelt för oss bekant såsom en af Finlands förnämste tonsättare i nutiden och har äfven på senare år gjort sig i utlandet känd som sådan jemte sin landsman Jean Sibelius. Det är dock först för tre år sedan man här fick göra hans personliga bekantskap, då hans hustru, den utmärkta sångerskan Maikki Järnefelt, i midten af mars 1903 i Vetenskapsakademiens hörsal gaf sin första konsert, hvarvid hon biträddes af sin man, som då visade sin pianistiska talang med ett mästerligt ackompanjemang till hennes sånger, på samma gång hans framstående förmåga som komponist bragte honom publikens hyllning.

Erik Åkerberg.
Första svenska musikfestens generalsekreterare.

Såsom orkesterdirigent lärde man först känna hr Järnefelt på Konsertföreningens 2:dra konsert i november samma år, då han dirigerade Sibelius' Symfoni n:o 2 och sin egen symfoniska dikt »Korsholm», och det torde väl ha varit de goda egenskaper, han då ådagalade som orkesterledare, hvilka föranledde hans kallelse till kapellmästaretjänsten vid Stockholmsoperan. Såsom sådan debuterade han der d. 24 augusti förra året med att dirigera Wagners »Tannhäuser» och har sedan

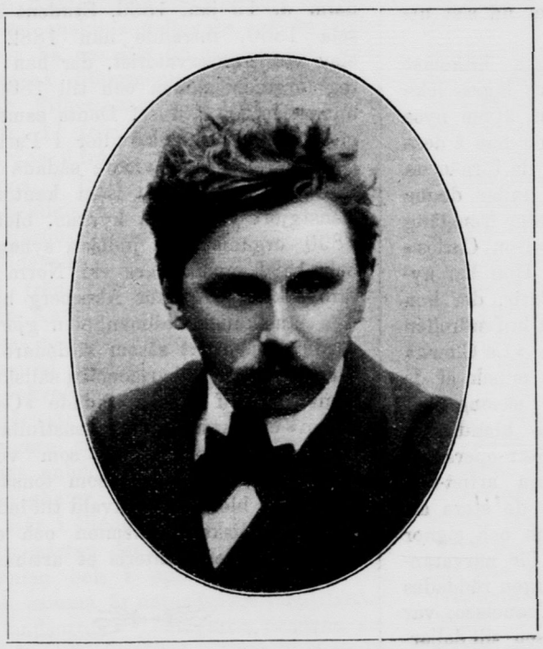

Armas Järnefelt.

Geraldine Farrar.

särskildt vunnit erkännande som ledare af säsongens operakonserter med program af Beethovens symfonier, då han äfven visat sig i besittning af den moderna konsten att dirigera utan partitur.

I verksamheten vid operan egde ett afbrott rum under förra månaden, då hr Järnefelt reste öfver till Helsingfors för att der öfvertaga och dirigera uppförandet af de i vårt förra nummer omnämnda Wagner-föreställningarna på finska nationalteatern.

Armas Järnefelt är född 1869 i Wiborg, på mödernet härstammande från en bekant konstnärsfamilj i Finland, hvilken äfven Jean Sibelius tillhör. Efter aflagd studentexamen genomgick han Helsingfors' Musikinstitut, der han åtnjöt undervisning i pianospel af den vid nämnda institut 1888 anställde, nu så ryktbare pianovirtuosen Ferruccio Busoni, och i komposition af den utmärkte teoretikern Martin Wegelius. Han fortsatte sedan sina kompositionsstudier i Berlin för prof. Albert Becker, den för sju år sedan aflidne ansedde läraren och komponisten. Några år derefter utbildade han sig ytterligare i komposition som extraelev vid konservatoriet i Paris för Jules Massenet. Sedermera fungerade han som körrepetitör vid olika tyska teatrar, såsom i Magdeburg och Düsseldorf, samt öfvertog sedan orkesterledareposten vid stadsorkestern i Wiborg, der han i fem år verkade och mycket bidrog till musiklifvets höjande i sin födelsestad. År 1903 erhöll han ett statsstipendium af 3,000 mark för en utländsk studieresa. För omkring tolf år sedan ingick Järnefelt äktenskap med sin som sångartist berömda fru, född Pakarinen, såsom man hör af namnet äfven af finsk släkt, och tillsammans med henne har han under senare år företagit åtskilliga konsertresor äfven utom hemlandet.

Såsom komposit har Järnefelt utöfvat en ganska rik verksamhet och äfven, som sagdt, i utlandet gjort sig ett namn på senare tid, såsom man finner af en tysk tidskrift från 1902, deri det heter: »Armas Järnefelt var hittills i Tyskland nästan obekant, då han genom sin symfoniska dikt *Korsholm* med ett slag förvärfvade sig en aktad ställning bland moderna komponister». Det är nu jemt tio år sedan detta verk skrefs. Ett annat dylikt bär titeln *Heitmothklang*, symfonisk fantasi i fyra delar. Förteckningen öfver Järnefelts kompositioner upptager vidare ännu 2 *symfoniska dikter*, 2 *uvertyrer*, 1 *serenad* (i 5 satser) för orkester, 5 större eller mindre *verk för manskör och orkester*, omkr. *30 sånger* och 20 *mindre körer à capella*, *pianostycken* m. m.

Bland sångkompositioner af Järnefelt kunna vi påpeka, såsom här på konserter utförda och kända, *manskvartetterna* »Vallvisa» och »Sirkka» samt *solosånger* med piano: »Titania» »Solsken», »Fågeln», »Skymning», »Sunnuntaina», »En drömmares sång till lifvet», »Vårdroppen», »Vaggsång», »Einsam schreitend wandl' ich», Spel- och dansvisa», »Söndagsmorgon» etc.

Om Järnefelt som tonsättare yttrar hans landsman Karl Flodin bl. a. följande, hvarmed vi afsluta denna biografiska teckning: »I sina orkesterkompositioner berusar han med detta instrumentalt sinnliga välljud, som ofta kommer en att glömma den mindre stramt koncenterade formen och uppfinningens likartade natur» — »Många drömfragra melodier har Järnefelts rika kantele sjungit. Svårmodet är deras grundton, resignation deras slutackord». »Bland det allra vackraste, som vår literatur eger, äro Järnefelts sånger». »Innerst är hans konst tysk; han vill ingen revolution men skönhet; hans konstnärsevangelium är mildhetens och poesins, och gentemot så mycken sympatisk innerlighet, klingande vältalighet och sinligt varm tonskönhet, parad med ett guldstänk af nationell egenart, skall hvarje förståelsefull vän af fin och vacker musik låta sitt hjärta fångas.

Geraldine Farrar.

Om det nu senast af fröken Farrar utförda gästspelet på vår operascen ha vi velat erinra med upptagandet af den äfven här så högt värderade artistens porträtt i detta nummer. Vi ha i godt minne de stora triumfer den utmärkta och intagande sångartisten för två år sedan vid denna tid firade vid sitt första gästbesök här på k. operan, då hon uppträdde, från 9 till 31 maj, två gånger som Margareta i »Faust» och som Mimi i »Bohème» samt tre gånger som Julia i Gounods »Romeo och Julia» och som Violetta i »Traviata», det då sist utförda partiet.

Likasom före sin första hitkomst fröken Farrar hade skördat lagrar icke allenast i Tyskland utan äfven nyss förut i Monte Carlo, så har hon å dess operascen, som attraherar de förnämsta artister, äfven uppträdt under denna säsong och särskildt haft stor framgång som Elisabeth i Verdis »Don Carlos» och Nedda i »Pajazzo». Hon har nyligen väckt beundran i Paris, der hon på Nouveau théâtre utfört hufvudrollen i den nya två-akts-operan »Le Clown» med text af Capoul och musik af de Camondo. Under nästa säsong har Conried att räkna henne bland sina »stjärnor» på Metropolitan-operan i New York och sina stora artist-turnéer. Att på en sådan de stora artisterna Mathilda Sembrich och signor Caruso, världens kanske för närvarande berömdaste tenor, lyckligen räddades undan förödelsen i San Francisco, var en märklig lycka. Lockelsen till dollarlandet, ser man, kan ha sina faror, en sådan fara hoppas vi fröken Farrar skall slippa att bli utsatt för.

Geraldine Farrar är till börden amerikanska, född i Melrose, nära Boston. Redan som barn gjorde hon sig bemärkt för sin musikaliska talang, särskildt för sina sånganlag, och blef derför också tidigt invigd i den ädla sångkonstens hemligheter, så att hon vid 12 års ålder först kunde låta höra sig på en offentlig konsert. Efter fortsatta musikstudier i hemlandet kom fröken Farrar till Europa, såsom vanligt med de amerikanska sångtalangerna, för att der ytterligare utveckla sig i sångkonsten. Under oktober 1901 uppträdde hon första gången på Berlinoperan, såsom *Margareta* i »Faust» och blef sedan för flere år fästad vid denna scen, der hon äfven vunnit stora framgångar som *Julia*, *Violetta*, *Zerlina* i »Don Juan» m. fl, partier. Att den utmärkta konstnärinnan äfven funnit sig väl hos oss, kan man af det förnyade gästspelet sluta till, och den omständigheten, att hon under vackra sommarkvällar lockat »fullt hus» till operan, vittnar om med huru stora sympatier den intagande sångerskan omfattats af stockholmspubliken.

Erik Åkerberg.

För tre år sedan innehöll denna tidning en utförligare biografisk uppsats om direktör Erik Åkerberg; en sådan torde derför nu vara öfverflödig att här införa, då vi med anledning af den stora förestående musikfesten i detta nummer meddela hans porträtt i egenskap af festens generalsekreterare. Biografiskt må blott meddelas följande:

Erik Åkerberg är född i Stockholm d. 19 jan. 1860. Student i Upsala 1880, inträdde han 1882 som elev vid konservatoriet, der han 1883 tog organistexamen och till 1886 tog undervisning af Josef Dente samt derefter idkade musikstudier i Paris för Cesar Frank samt vidare sådana 1888 i Berlin. Efter att som kantor ha tjenstgjort vid tyska kyrkan, blef han 1890 organist vid judiska synagogan och 1894 musiklärare vid Norra latinläroverket. Direktör Åkerberg har för den musikaliska allmänheten gjort sig särdeles bemärkt såsom körledare samt dirigent för »Filharmoniska sällskapet» samt den af honom bildade »Ceciliakören» etc. Åtskilliga förtjenstfulla kompositioner, instrumentala som vokala, intyga hans förmåga som tonsättare. Åkerberg blef 1900 invald till ledamot af Musikaliska akademien och erhöll 1894 medaljen »Literis et artibus».

Den stora Svenska musikfesten 31 maj och 1 juni.

Kommittéer - Medverkande - Program.

Musikfestens program- och orkesterkommittée består af hrr K. Valentin, Tor Aulin, Bror Beckman, Ernst Ellberg, Richard Henneberg, Gustaf Hägg, Conrad Nordqvist, Emil Sjögren, W. Stenhammar och E. Åkerberg; ekonomiska kommittén af hrr Arthur Thiel, Otto Hirsch, Karl Ljungberg, John May och Emil Petterson, bibliotekskommittén af hrr O Bolander, M. Boheman, H. Hennig, O. Hirsch och Josef af Sillén samt inkvarterings- och festkommittén af hrr Christian Lovén grefve C. E. Taube, grefve Thure Bielke, C. A. Cedergren, Otto Fürstenberg, Erik Mueller, Lennart Ribbing, Per Södermark, John Winge, fruarna Elin Abramson, f. Fries, Lotten Berg, f. Wennerqvist, Ester Bolander, f. Wavrinsky, Thyra Henneberg, f. Gyllenskepp, Gerda Klemming, f. Klemming, friherrinnan Ebba Rudbeck, f. Ulfsparre, fru Elin Sjöstedt, f Boman, grefvinnan Mathilda Taube, f. Grabow, samt Alice Thiel, f. Sachs. Musikfestens byrå, Rosenbad 2, förestås af hrr E. Åkerberg med biträde af Gustaf Molander samt författaren Thore Blanche.

Inbjudningen mötte sympatier och anslutning öfver hela landet, och anmälningar om deltagande inströmmade raskt från sångare på olika platser. På grund deraf har man för musikfesten erhållit en orkester på 90 man och en Stockholmskör, som räknar 98 medlemmar från Musikföreningen, 133 från Nya filharmoniska sällskapet, 32 från Ceciliakören 43, från Borgarskolans konsertkör, ett tjugutal enskilda deltagare samt för utförandet af Sjögrens »Islandsfärd» omkring 25 medlemmar från Bellmanskören, lika många från Kvartettsångareförbundet samt ett 50 tal enskilda deltagare. Från landsorten ha anmälts 68 sångare från Sydsvenska filharmoniska sällskapet, 48 från Filharmoniska sällskapet i Göteborg, 11 från Filharmoniska sällskapet i Gäfle, 6 från Musikföreningen i Karlskrona, 7 från Filharmoniska sällskapet i Eskilstuna, 6 från Musiksällskapet i Härnösand, 4 från Umeå, 8 från Sundsvall, 4 från Mjölby samt ett tiotal från Uppsala och ett lika antal från Karlstad. I musikfesten kommer alltså att deltaga ej mindre än ett halft tusental sångare.

Inkvarteringsbyrån, i hvars uppdrag ingår att inkvartera de af landsortens sångare, som så önska, mottager tacksamt anbud till dylika inackorderingsmöjligheter.

Här i Stockholm ha repetitioner pågått nästan dagligen i Musikaliska akademien och i operans repetitionssal, och samma är naturligtvis förhållandet i landsorten. Deltagarna därifrån anlända till Stockholm den 29 maj för de sista stora öfningarna, och hålles på ankomstdagen en välkomstfest på Hasselbacken. Torsdagen den 31 maj gifves den första konserten, hvars program upptager följande verk: August Söderman: uvertyr till »Orleanska jungfrun», Ludvig Norman: »Rosa rorans bonitatem» för solo, kör och orkester, samme kompositörs »Jordens oro viker» samt Frans Berwald: »Symphonie singulière», de flesta numren under förste hofkapellmästaren Nordqvist ledning. Därefter följer: Andreas Hallén: »Ett juloratorium» för soli (Fru Anna Hellström och hr H. Malm), kör och orkester (dirigent tonsättaren), Karl Valentin: »Festuvertyr» (dirigent tonsättaren). Knut Bäck: »Tomten» för baryton (hr John Husberg), och orkester, Richard Henneberg: »Förspel till Brand» samt Adolf Wiklund: »Konsertstycke» för piano (tonsättaren) och orkester, de tre sistnämnda numren med hr Henneberg som dirigent. Konserten afslutas med Emil Sjögrens »Islandsfärd» för manskör och orkester med direktör Åkerberg som dirigent.

Den 1 juni gifvas tvenne konserter, en på middagen med början kl. half tolf, och en på aftonen. För den förra upptager programmet: Fr. Berwald: »Kvartett för stråkinstrument», A. F. Lindblad: »Bröllopsfärden», sång vid piano med hr Å. Wallgren som solist, samme tondiktares »En sommarafton» för blandad kör a capella, utförd af Sydsvenska filharmoniska sällskapet under hr Andreas Halléns ledning, J. A. Josephson: »På vattnet», sång vid piano, L. Norman: »Ungt mod», sång vid piano och samme tondiktares »Olgas visa», sång med ackompanjemang af harpa (hr Ling), samtliga tre nummer sjungna af fru Högberg, A. Söderman: visor i folkton: »Jungfrun gick åt lunden den gröna» och »Pojkar och jäntor, ta'n nu i ring», sjungna af Sydsvenska filharmoniska sällskapet, J. Lindegren: »Kvintett för stråkinstrument», komponerad år 1868 af Sveriges förnämsta musikteoretiker, men på grund af tondiktarens blygsamhet nästan okänd för vår musikpublik. Kompositören är, som bekant, kantor, musiklärare och biträdande körmästare vid operan. Det intressanta numret utföres af den Aulinska kvartetten med förstärkning. Programmets andra afdelning utgöres af G Hägg: »Trio för piano, violin och violoncell» (fröken Märtha Ohlson och hrr Axel Runnqvist och Carl Lindhe), A. Körling: »En dröm ur lifvet» och John Jacobson: »Ungfåglarnas visa», utförda af fru Julia Clausen, Peterson-Berger: »Sagan om Rosa lill» och »En spelmansvisa» med hr Åke Wallgren som solist och kompositören vid pianot, Anton Andersen: »Konsertstycke för fem violonceller och tre kotrabasar» (violoncellisterna Carl Lindhe, fröken Ninni Wærner, Rudolf Claëson, A. Christiansen och Berndt Carlson samt kontrabasisterna Eduard Stanék, Otto Meinell och Oscar Bergendahl), O. Morales: »Ingalill» samt W. Stenhammar: »Till en ros» och »Flickan sade till sin gamla moder», de tre sångnumren sjungna af fru Clary Morales med hr Stenhammar vid pianot. Hr Forsell sjunger E. Sjögrens »Vårsång», »Sommarens sista ros» och »Ett drömackord», hvarefter konserten afslutas med E. Åkerbergs »Kantat vid Vetenskapsakademiens minnesfest öfver Tycho Brahe den 24 oktober 1901» för solo, kör och pianon. Solopartiet utföres af hr Åke Wallgren, pianona spelas af hrr John G. Jacobson och Victor Wiklund och tonsättaren dirigerar.

Aftonkonserten upptager: W. Stenhammar: »Ett folk» för solo, kör och orkester med hr Forsell som solist och tonsättaren som dirigent, Tor Aulin: »Konsert för violin och orkester C-moll», nr 3, spelad af hr Zetterqvist med kompositören som dirigent, W. Peterson-Berger: »Älfven till flickan» för solo och orkester (solist fru Anna Hellström och dirigent hr Aulin), J. A. Hägg: »Nordisk symfoni», dirigerad af hr Nordqvist, Ernst Ellberg: »Vårstämning», konsertuvertyr A-dur (ny) samt Ruben Liljefors: »Jungfru Maria», för solo och orkester (solist fru Jungstedt med tonsättaren som dirigent), Bror Beckman: »Om lyckan» för orkester samt »Gambla gastar» för bas och orkester (solist hr E. Svedelius, dirigent hr Aulin), Valborg Aulin: »Procul Este» för solo, kör och orkester (solopartiet fru Clausen, dirigent hr Henneberg) samt till sist Hugo Alfvén: »Skärgårdssägen» och »Midsommarvaka» för orkester (tonsättaren som dirigent).

Konserterna gifva sålunda en god bild af svensk tonkonst, och våra musikvänner ha att motse verkliga högtidsstunder. Den första Svenska musikfesten skall säkerligen bli en nationell högtidsfest och följas af en mängd liknande.

Musikfesten inledes med en af August Strindberg författad prolog, som skall framsägas af August Lindberg.

Alf Walander har tecknat en ganska effektfull affisch för festen, hvilken i förminskad skala pryder festkommittéernas handlingar. Ett emaljeradt märke af samma utseende som denna affisch kommer också att till alla i musikfesten deltagande utdelas. Af utländska musiktidningar äro särskildt inbjudna följande: Le Ménestrel, Musical Times, Die Signale, Allgem. Musikzeitung, Die Musik. Vidare äro de danska musikförläggarna Hennings och Hansen speciellt inbjudna, då de mer än andra tagit hand om och förlagt svenska musikalster.

Den 29 maj på aftonen är det stor mottagningsfest på Hasselbacken. Till supé der äro alla främlingar inbjudna samt en del representativt folk i hufvudstaden. Till parken kommer att

tagas en entré af 50 öre som tillfaller musikfesten för täckande af alla stora utgifter. Tal, sång, och militärmusik skola illustrera denna festlighet.

Musikkorrespondens från Roma. — Maj 1906.

I

Giordános »Sibéria» — Alfredo Cataláni och hans »Loreley» — Miécio Horzóvski, etc.

Materialets rent af öfverväldigande mångfald, omfattande sedan våra senaste meddelanden en tidrymd af bortåt fyra månader, nödsakar oss till att allenast med en, i det hela taget, krönikeartad öfversikt fortsätta och afsluta vår redogörelse för den, strängt taget, med april månads utgång tilländalupna romerska musiksäsongen. På operans område har *Costanzi*-teatern öfverhufvud värdigt häfdat sin ställning såsom *Romas* främsta operascen. Tyvärr motsvarade emellertid dess egentliga novitet, *Giordános* lyriska drama »Sibéria», hvilken af på sista tiden i Paris exekverade italienska verk rönt ett alldeles särskildt entusiastiskt mottagande af både den franska hufvudstadens kritik och publik, ingalunda de särskildt på grund deraf rätt högt spända förväntningarne. Härstädes upptagen i förra hälften af januari under undert:s vistelse i Egypten, lär densamma i dramatiskt hänseende kännetecknas af, förutom åtskilliga effektfulla episoder, sin librettist *Illicas* öfliga formella defekter och konstiga fantasterier. Musiken förklaras, trots intentionernas storslagenhet och den för det mesta anslående andra akten, i högre grad än sin maëstros äldre skapelser — hvaraf den näst föregående »Fédóra» utgör ett betydligt framsteg, isynnerhet i jemförelse med hans förstlingsverk »Mala vita», men också öfverträffar hans »Andréa Chénier» — ega en nästan total brist på melodiska idéer och en föga lycklig aptering af ryska folkmotiv. Ej ens det efter vanligheten utmärkta återgifvandet å »Costánzi», speciellt i fråga om det af *Amélia Pinto* tolkade kvinliga hufvudpartiet, lyckades förhjelpa »Sibéria» till mer än ett fåtal representationer.

I besittning af större dragningskraft visade sig alltjemt *Halévys* »L'Ebréa» (Judinnan) med samma ypperliga sångerska i Rebeckas roll samt *Mariu-Gilion* i Eleazars äfvensom, i än högre grad, *Verdis* »Ballo in máschera» och »Rigoletto», den förra operan med den dramatiskt och musikaliskt lika framstående franske tenoristen och *Mattia Battistini* i barytonpartiet, den senare med en så lysande trio som den sistnämnde — »protagonista*), *Francesco Marcóni***) — hertigen och *Regina Pinkert* — Gilda, den ej minst i Italien högt uppburna polska primadonnan, en sannskyldig sångens drottning.

Återupptagandet af »*Loreley*» härstädes denna säsong i likhet med å »La Scala» i Milano — hvilken jemväl haft förtjensten att, under förra spelåret, ur en oförtjent glömska framdraga dess maëstros andra »chef d'oeuvre», »Vally» —, »S.Carlo» i Nápoli samt Vitt. Eman.-teatrarne i Palermo och Messina, kan betraktas såsom en sent omsider inlöst hedersskuld till den under sin lefnad misskände *Alfredo Cataláni* (1854—1893), hvars rika musikaliska geni dessvärre stäcktes af sjuklighet och motgångar. Det mest kännetecknande draget i hans kompositioner, hvilka likafullt genom sin melodiska klarhet vittna om sin skapares nationalitet, som genom den eleganta instrumentationen om frukterna af hans studier vid Paris-konservatoriet, hvarjemte användningen af ledmotiv förråder hans beundran för det Wagnerska jättesnillet, är en ljuf vemodsfull ådra, och det har om honom samt hans namne, den celebra sångerskan *Angélica Cti* († 1849) förklarats, att de begge besjungit tårarnes elegi. Af ett med sin medbroder i tonernas konst, Bellini, nära befryndadt temperament var Cataláni, på samma gång som en den subtilaste känslomenniska af djupt melankolisk anläggning, en fint aristokratisk natur, hvars ande aldrig sänkte sig ur sina ideals höga regioner. Därföre hafva ock hans operor föga utsigt att blifva fullt populära. Blott fem till antalet, inberäknadt »Elda», hvaraf »Loreley» utgör en omarbetning, äro de betitlade efter sina resp. hjeltinnor, en händelse, hvilken »ser ut som en tanke», enär deras upphofsman, i likhet med flertalet lidande, hyste en djup veneration för kvinnan. Vi hafva ansett lämpligt att förutskicka denna generella teckning af en verkligt betydande, men i Sverige snart sagdt okänd operakompositör, hvars namn man till och med förgäfves får leta efter i sjelfva »Nordisk Familjebok» vid sidan af Angelica Catálanis.

På grundval af den tyska Loreleysagan, hvilken för sin popularitet hufvudsakligen har att tacka en berömd sång af Heinrich Heine, som åter lånat idén dertill från en ballad af Clemens Brentáno, hafva *Ch. d'Ormeville* och *A. Zanardini* författat en af ett dussintal libretter med detta ämne — oberäknadt den af Mendelssohn påbörjade, men aldrig fullbordade — och satta i musik under mindre än ett halfsekel. Ej så litet erinrande om den Meyerbeerska stilen, har densamma en ganska medelmåttig intrig och alltemellanåt rätt otympliga verser, men det deri förherskande, hyperfantastiska element, hvartill Cataláni hade en alldeles särskild dragning, inspirerade honom till ett på melodiska skönheter samt färgrika och dramatiskt effektfulla scener synnerligen rikt partitur, hans näst sista, ... den åter af en mera realistisk prägel stämplade, ett år senare fullbordade »Vally» skulle blifva hans svanesång! Redan i förspelet till »Loreley», hvari tre hufvudmotiv, flodandarnes samt hjältinnans förförelse- och hämnd-tema här äro inlagda, gifver maëstron prof på sin geniala orkesterbehandling. Att analysera alla de musikaliska perlor, hvarmed operan är smyckad, skulle föra oss för långt, och måste vi följaktligen begränsa oss till att fästa läsarens uppmärksamhet å de förnämsta. I första akten märkes framför allt duetten mellan Loreley och hennes älskare, riddaren Walter med dess unisont sjungna, verkligt hänryckande afslutning, omedelbart hvarefter han brutalt öfvergifver den fader- och moderlösa för att fira sin förmäling med markgrefven af Biberichs fränka, den blida Anna, jemväl älskad af hans vän Hermann, som, drifven af svartsjuka, i en dramatiskt effektfull scen försvärjer sig till Rhenguden, derest denne förhjelper Loreley till hämnd. Dylik åstundar ock i rent vanvettig förtviflan den sistnämnda sjelf, och eggad af luftandarnes osynliga kör, vinner hon oemotståndlig trollkraft att bedåra sina offer, i det hon viger sig åt mörkrets makter. Annas ljufliga, barnafromma väsen erhåller en ypperlig relief genom hennes romans: »amor celéste» och bönen i slottskapellet: »Ave del mar, o stella», under andra aktens början. Följer så bröllopshögtidligheten — »l'epitalámio» — med sina festliga körer och danser, hvilka få ett tvärt afbrott genom apparitionen af Loreley, som med sin vällustiga, lidelsefulla sång till den grad tjusar Walter, att han, glömmande allt annat för den farliga sirenen, denna gång hänsynslöst stöter från sig sjelfva sin brud. Akten afslutas med de närvarandes förbannelse af den trolöse. I den storslagna finalen förena sig och alternera soli, kör och orkester med en den rikaste mångfald af effekter, under det Loreleys melodiska fraser, äfven de röjande sannskyldig ingifvelse, dominera hela scenen. Rastlöst kringirrande och af sina vaknande samvetskval drifven till vansinnets gräns, råkar Walter i nästa och sista akt markgrefven med följe, som under tonerna af en ljuft melankolisk cantiléna funebre: »é morto un astro in ciel» till grafven ledsaga stoftet af Anna, hvars hjerta brustit af smärta. Vid denna anblick bragt till yttersta förtviflan, hindras den förre från sin afsigt att i Rhen-flodens böljor göra ett slut på sin eländiga tillvaro genom de derur uppstigande undinerna, hvilkas dans i fråga om musikens charm och elegans, icke minst beträffande den utsökt raffinerade instrumentationen, utgör ett glänsande motstycke till sylfidernas balett

*) Ital. benämningen å titelrollens innehafvare, såsom förut i Sv. M. T. nämnts.

**) De båda sistnämnda, celebra artisterna utförde sina resp. roller allenast några få gånger och med ralativt stor framgång af *Giuseppe de Luca* och *Angelo Marcolin.*

i Berlioz »Dannatióne de Faust». Loreley uppenbarar sig för att fullborda sin hämnd, men vid Walters erinran om deras forna kärlek vaknar den hos henne på nytt, och under en passionerad duett, liksom i första aktens med unisont slut, njuta de ett ögonblicks sällhet, då luftandarne plötsligt hotande minna henne om sin ed att tillhöra Rhen-guden allena. Efter hennes bittert vemodiga farväl söker Walter sin död i den ödesdigra floden, medan Loreley än en gång halft mekaniskt upprepar sin förförelsesång.

Catalánis förevarande opera hade redan 1893 upptagits å »Teátro Argentina», men tyckes, måhända särskildt på grund af utförandet, då slagit mindre an än nu. Bland solisterna togs å Costánzi priset af *Maria Farnéti*, hvilken, en snart sagdt idealisk »protagonista», med hänsyn till både sång och spel på ett verkligt glänsande sätt personifierade den olycksbringande undinens förtrollande gestalt; af de öfriga må nämnas *Marius Gilion* och *Francesco Cigáda*, båda utmärkt på sin plats i Walters och Hermanns såväl dramatiskt som isynnerhet musikaliskt jemväl betydligt kräfvande uppgifter. Den senare med ett präktigt organ utrustade unge barytonisten har äfvenledes med sin grefve Luna i Trovatóre samt de efter *Gius. de Lucas* afresa från Roma i säsongens elfte timma öfvertagne Rináldo i »Amica», Mefisto i »La dannazióne» och Albérico (Alberick) i »L'oro del Reno» aflagt synnerligen goda löften om en vacker karriär. Förträffligt skötte sig kören, hvilken i »Loreley» har en ovanligt svår och betydande uppgift, samt den af ett åttio-tal »professóri» bestående orkestern under sin kapellmästare *Rodolfo Ferráris* skickliga ledning. Till sist må framhållas den såsom alltid magnifika mise-en-scene'n, speciellt de samtligen nya dekorationerna, alla fyra föreställande pittoreska Rhen-landskap från tiden omk 1500.

Anteros.

Litteratur.

Zeitschrift d. Internationalen Musikgesellschaft, Jahrg. VII. Heft. 8, innehåller i »Amtlicher Teil»: An die Mitglieder d. Internat. Musikgesellschaft; i »Redaktioneller Teil»: M. D. Calvocoressi (Paris): M. Vincent d'Indy; E. Markham Lee (London): The Future af Cadence?; H. Lichtentritt (Berlin): Hans Leo Hassler, Werke. Zweiter Teil; G. Schünemann (Berlin): Bericht über den dritten musikpädagogischen Kongress; Musikberichte etc.

Neue Zeitschrift für Musik innehåller i N:o 18: Wolfg. Kirchbach: Zwei deutsche Tondichter, Franz Curti, Wilhelm Freudenberg. I — Noten am Rande etc. — i N:o 19 forts. och slut af nyssnämnda artikel.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern.

Maj 1 Donizetti: *Regementets dotter* (Tonio: hr Schweback, deb): Balett *Saltarello*

» 2 R. Wagner: *Sigfrid.*

» 4 R. Wagner: *Rhenguldet* (Loge: hr Briesemeister, gäst)

» 5, 9 O. Nicolai: *Muntra fruarna i Windsor.* Kom-fantastisk opera i 3 akter, efter Shakspeare af H. S. Mosenthal. (Fru Ström, fru Page, Anna: fruar Östberg, Jungstedt, frk. Hesse; Falstaff, Ström, Page: hrr Svedelius, Oscár Sellergren; Fenton, Spinker, Cajus: hrr Malm, Nylander, Strömberg.)

» 6 H. Goetz *Så tuktas en argbigga.*

» 7 Halévy: *Judinnan.*

» 8 Gounod: *Romeo och Julia.* (Julia: frk Farrar, 1:a gästupptr.; Gertrud, Stefano: fru Mandahl, frk Lindegren; Capulet, Romeo, pater Lorenzo: hrr Waligren, Ödmann, Sellergren; Tybalt, grefve Paris, Mercutio, Benvolio: hrr Hageman, Strömberg, Oscár, Schweback; hertigen af Verona, Gregorio: hrr Sjöberg, Mandahl.)

» 10 Puccini: *Bohème* (Mimi: frk. Farrar, gäst; Musette: fru Bartels; Rodolphe: hr Ödmann)

» 12 Gounod: *Faust* (Margareta: frk Farrar, gäst; Faust, Mefistofeles: hrr Ödmann, Forsell.)

» 13. R. Wagner: *Lohengrin.*

» 15. R. Wagner: *Tannhäuser* (Elisabeth: frk. Farrar, gäst; Tannhäuser: hr Menzinsky.)

» 16. Tschaikowsky: *Eugen Onegin.*

» 17. Verdi: *Den vilseförda* (Violetta: frk. Farrar, gäst: Alfredo: hr Ödmann)

Djurgårdsteatern.

Maj 8—18 Antoine Banés: *Toto-Tata* komisk operett i 3 akter af P. Bilhaud o. A. Barré. Öfvers. af E. Wallmark (Toto-Tata: fru Hilda Castegren, gäst; Cecarine, Amelie: frk Grünberg, fru Bodén; Cobestan, skolinspektören, Dupalet, Bernard, Gaston: hrr Ullman, Ringvall, Lund, Stenfelt, Allum.)

Musikaliska akademien.

Maj 7. Matiné af operasångaren Oscar Bergström. Biträdande: fru Mally Högberg, frök. Märtha Ohlson, hr Emil Sjögren.

» 10. Sångaften af hr Sandy Nilsson. Biträdande: hr Ax. Runnquist, frk. Märtha Ohlson.

Östermalmskyrkan

Maj 6. Matiné af tillför. organisten Anders Jobs. Biträdande: S. S. U. H:s kvinliga sångkör; fru Anny Carlsson-Fevrell.

K. F. U. M.-salen.

Maj 5. Populär kvartettafton af dir. Hugo Lindquist. Biträdande: hr John Husberg (solist) K. F. U. M:s manskör.

Nibelungen-föreställningarna afslutades d. 4 maj med ännu ett uppförande af »Rhenguldet», hvarefter gästen dr Briesemeister lemnade oss. Dagen derefter fick man bevittna en mot musikdramerna kontra-terande repris af Nicolais klassiskt komiska opera »Muntra fruarna i Windsor», som ej gifvits här sedan i mars 1902 med hr Elmblad som »den tjocke riddaren» Falstaff. Rollen återgafs nu för första gången af hr Svedelius, rörligt nog men med stel mimik. Rösten klingade rätt bra men sången egde ej nog komisk färg och kläm. De båda fruarna voro förträffliga som vanligt och frök. Hesse var en behaglig Anna Page, hvars stora aria i sista akten dock lät något ansträngd. Nya voro hrr Malm-Fenton, Oscár som Ström, och de både narraktiga friarne, i framställning af hrr Nylander och Strömberg. Senast utfördes de sistnämnda nu nybesatta rollerna af resp. fru Lindberg samt hrr M. Strandberg, Söderman, Henrikson och Grafström. Utförandet var i sin helhet godt, och särdeles var fru Östberg förträfflig som den muntra fru Ström. Publikens lifliga bifall vittnade om att det än finns sinne för melodifager och verkligt spirituel musik, sådan som denna operas.

Fröken Farrar har dragit fulltalig publik till operan med sitt gästspel först i »Romeo och Julia», sedan i ofvannämnda operor, hvari hon firade triumfer vid sitt förra gästspel. Ett för denna gång nytt parti här har varit Elisabeths i »Tannhäuser», en till sång, apparition och dramatisk framställning lika ypperlig prestation som hennes öfriga, företrädesvis i andra akten. Hon sjöng denna roll likasom Margaretas på tyska, Julias på franska samt Mimmis och Violettas på italienska. Man har hos konstnärinnan denna gång velat finna något poserad framställning, medförd från de stora utländska scenerna, och mera skärpa i rösten, men någon störande inverkan har icke häraf försports i hennes äfven nu vokalt som dramatiskt högst anslående utförande af sina partier. Beträffande det senare kan anmärkas ett och annat egendomligt. Så t. ex. i »Faust», der hon börjar Tuleballaden innan hon satt sig ned vid spinnrocken och i kyrkscenen icke begagnar sig af någon bönpall och psalmbok, som är det vanliga. Då detta skrifves har hennes gästspel icke afslutats, hvarför vi torde återkomma dertill.

Östermalmsteaterns säsong har afslutats med flera föreställningar af miss Isadora Duncan, den berömda danskonstnärinnan, som lockat många af hennes decenta, uttrycksfulla och pla-

stiskt behagliga dans förtjusta åskådare. Vi hade tillfälle att — ty balett och musik höra ju tillsammans i viss mån — se henne dansa Glucks »Iphigenia i Aulis», d. v. s. utföra mot musiken svarande rörelser och attituder. Allt mycket behagligt. Barfotad och bararmad med tunn, i sidorna öppen dräkt, som äfven låter de bara benen framskymta, utför hon sin dans, som emellertid icke bjuder på synnerligen rik omvexling.

Djurgårdsteatern har öppnat sina portar och från 8 maj uppfört operetten »Toto-Tata» med fru Castegren som gäst i den dubbla titelrollen, hvilken hon äfven utförde då pjesen först gafs här, på Vasateatern 1894. Operetten är mera en rolig fars med musiknummer af mindre betydenhet. Fru Castegren utför sitt besvärliga parti med stor liflighet; rösten är dock mindre klangfull och säker, särdeles i höjden, än förut. Hr Ringvall är mycket rolig som skolföreståndaren, och öfriga roller skötas väl. I fråga om sången tages priset af frök. Grünberg.

Beträffande konserterna, som ofvan anförts, har endast tillfälle beredts oss att bevista hr Sandy Nilssons.

Konsertrevy. Samma afton, som fru Morales' konsert egde rum, d. 11 april, hade hr Richard Andersson föranstaltat en sådan i Musikal. akademien med tre framstående elever under medverkan af orkester under hr Tor Aulins anförande. Programmet upptog följande nummer, hvilkas piano-solister anföras inom klammer: Schubert-Liszt: Wanderer-Fantasie, op. 15, C-dur (frök. Kerstin Runbäck) S. Rachmaninoff: konsert op. 18, C-moll (fröken Astrid Berwald), Rich. Strauss: Burleske, D-moll (frök. Inga Peterson), F. Chopin: Konsert, op. 11, E-moll (frök. A. Berwald). Samtliga de mycket fordrande numren utfördes artistiskt berömvärdt af de unga damerna. Rachmaninoffs konsert har icke förut spelats offentligt här men förtjenar att upptagas på våra pianovirtuosers program.

En vecka derefter gaf herr W. Stenhammar ånyo en Beethoven-afton i samma lokal. Efter hvad förut anfördt program visar, inleddes aftonens sonater med den allbekanta »pathétique» op. 13, hvarpå följde den s. k. »pastoralen», D-dur, op. 28, den mest humoristiska af dem alla. Särdeles ypperligt spelades den derpå följande »Waldsteinsonaten», op. 53, och slutligen sonaten i E-dur op. 109. Denna hör, som bekant, till de sex sista, nu med förkärlek af pianovirtuoserna spelade sonaterna. Hr Stenhammar hade som vanligt många och tacksamma åhörare.

Samma dag som Stenhammars konsert gaf »Cecilia-kören sin 5:te konsert, denna gång i Adolf Fredriks kyrka. Med solisterna fru Mally Högberg samt hrr Nils Fahlman och Percy Richards hade förvärfvats särdeles goda sångkrafter, tillökade med biträde af en »musikälskarinna», och dir. Otto Olsson var en god kraft vid orgeln. Liszt — som varit musiksäsongens hjälte — inledde äfven denna konsert med 3 nummer: »Ave Maria» för blandad kör och orgel, »O salutaris», för damkör och orgel, samt »Davids 117 Psalm» (»Laudate dominum») för solokvartett, blandad kör och orgel; vidare upptog programmet: L. v. Beethoven: »Elegischer Gesang» för bland. kör och orgel; J. S. Bach: »Preludium» (Ess-d) för orgel och »kantat n:o 21» (»Ich hatte viel Bekümmerniss») för soli, kör och orgel, konsertens största nummer. Inkomsten af konserten var anslagen till församlingens skollofskolonier. De Liszt'ska begynnelsenumren andades en katolsk stämning af välljudande art, mest betydande af dem var psalmen, den sista, börjande med en imponerande unison kör, följd af solokvartett och sedan kör. Beethovens »elegiska sång» hör ej till mästarens mer betydande kompositioner men är hållen i god stämning enligt texten. Den bär opustalet 118 och är skrifven för 4 röster med ackompanjemang af 2 violiner, alt och violoncell eller ock för piano och tillegnad hans vän friherre Johann Pasqualati. Hufvudnumret, Bachs »kantat», inledes med en »sinfonia» (overtyr) för orgel och innehåller 11 nummer. Utom de hos Bach alltid ståtliga körerna kunna i detta verk påpekas den vackra sopranarian i början, n:o 6 solokvartett med kör, och n:o 8 sopranduett. Konserten under hr Åkerbergs goda ledning var i det hela lyckad, men borde med afseende på såväl program och medverkande som det goda ändamålet haft talrikare åhörare.

Med den tredje och sista kammarmusikafton af frk Märtha Ohlson samt hrr Ax. Runnquist och Carl Lindhé afslötos dessa värdefulla soaréer, som verkligen fyllt en lucka i vårt konsertväsen. De ärade konsertgifvarne nästan öfverträffade sig sjelfva denna kväll med det ypperliga utförandet af Sjögrens 3:e violinsonat, G-moll, op 32, Griegs violoncell-sonat, A-moll, op 36, båda välkända verk, samt slutligen den mindre ofta här spelade pianotrion Ess-dur, op. 100, af Franz Schubert, en klassicitet af klaraste skönhet. De rätt talrika åhörarnes varma bifall efter hvarje nummer och särdeles det sista betydde gifvet ett till konsertgifvarne riktadt: 'Da capo nästa säsong'.

Musikföreningen afslöt sin säsong med utförandet af Mendelssohns oratorium »Elias», senast af sällskapet utfördt i okt. 1892 med fruar Edling, Brag och Afzelius samt hrr Ödmann, och Sal. Smith som solister. Fru Mally Högberg hade nu inträdt i st. f. fru Brag, hrr Malm och Wallgren efterträdt de manliga nyssnämnda sångare, hvarjämte några andra solister af sällskapet medverkade i mindre partier. Det melodiskt vackra och stämningsfulla verket, väl utfördt och af prof. Neruda dirigeradt, inbringade de medverkande rikt bifall. »Elias» är nämligen ett verk, som ännu kan njutas af en verkligt musikalisk publik, som ha andra gudar än gammalklassikerna Bach och Händel, eller nutidsidealerna Wagner och Liszt. De härliga religiöst känslorika ariorna »Om af allt ert hjärta» (tenor), »Det vare nog» (bas), »Hör mig, Israël» (sopran), änglarnes dubbelkvartett, duetten mellan änkan och Elias etc., ej mindre än flera af körerna och de verkligt uttrycksfulla recitativen måste anslå musikaliska sinnen.

En konsert, som ej gafs oss tillfälle att bevista, men som dock må påpekas, var matinéen påskdagen å Östermalmsteatern under hrr Gustaf Tropps och Hjalmar Meissners direktion. Medverkande voro teaterns bästa sångkrafter, fru Meissner, frkn Grünberg och Berentz, hrr Allum, Schücker, Lund, Ralf, Barcklind, Ringvall; hrr Bror Olsson (deklam.) samt D. Fallström (deklam.) och Knut Nyblom (sång till luta), vidare teaterns orkester och kör. Programmet upptog 17 nummer, solos, duetter och ensembler ur operor och opretter, sånger och orkesternummer.

En konsert af intresse var hr Edvin Svenssons d. 20 april i Musikaliska akademien, hvarmed en ung, särdeles lofvande konservatorieelev debuterade. Programmet upptog de stora artistnumren Schumanns »Symphonische Etuden», Bachs »Chromatische Fantasie und Fuge», Schubert-Tausigs »Militärmarsch», och vidare Beethovens sonat op. 27 n:o 1, Ess-dur samt Chopin op. 10: Etude C-moll, Etude Gess-dur, Norturne, C-moll. Den unge pianisten ådagalade mycken säkerhet i sitt spel, artistisk kraft och mjukhet i anslaget, samt god uppfattning af de olika stilarne i de verk han föredrog. Vid konservatoriet har han haft den värderade pianisten Lennart Lundberg till lärare i artistklassen. Hr Svensson hade till biträde på sin konsert fru Mally Högberg, som med ackompanjemang af fröken Sigrid Almquist vann förtjent bifall med utförande af tre Schumanns- och tre Sjögrens-sånger.

Barytonsångaren hr Jackson-Norris, som senast konserterade här i november förra året, gaf i slutet af april ånyo en konsert i Vetenskpsakademien, äfven nu ackompanjerad af fröken Märtha Ohlson och dessutom biträdd af harpisten fru A. Lang och en musikälskarinna. Hr Norris sjöng sånger af Bononcini, Mozart, Beethoven, Schubert, Brahms, Sjögren, Peterson-Berger etc., sångerskan sådana af Heyse, Sibelius m. fl., fru Lang spelade en »Legende» af Zabel. Konsertgifvaren vann genom sin vackra röst, på senare tid väl skolad, rikt bifall, som äfven egnades de biträdande.

Af dir. Lindqvist, flerårig ledare af K. F. U. M.-kören gafs med biträde af denna och hr J. Husberg som solist en »populär kvartettafton» i sällskapets

sal. Då det icke bereddes oss tillfälle att taga notis om denna musiktillställning, kunna vi ej vidare yttra oss om densamma, likasom ej heller, af samma skäl, om hr Jobs kyrk-matiné och hr Oscar Bergströms matiné i Musikal. akademiens orgelsal, då programmet säges ha upptagit kända sånger, deribland af hr Emil Sjögren, som sjelf ackompanjerade dem; fru M. Högberg biträdde i en duett ur »Trollflöjten».

En »sångafton gafs den 10 maj i Musikal. akademiens orgelsal af en här okänd sångare, hr Sandy Nilsson, som visade sig i besittning af en rätt fyllig och omfångsrik tenorbaryton, hvilken dock fordrar ännu mera utbildning. Programmet upptog tyska och nordiska sånger, ackompanjerade af frk Märtha Ohlson, som dessutom med hr Ax. Runnquist spelade en violinsonat, D-moll, af Ludvig Norman.

På Södra teatern gafs sönd. d. 13 maj en matiné till förmån för den omtyckta sångerskan och skådespelerskan frk Thyra Leijman med biträde af flere förmågor vid Ranftska teatrarna. Programmet upptog mest sånger af muntrande beskaffenhet.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Tvåaktsoperan »Daria», musik af Georges Marty, ämnad att uppföras under detta spelår, kommer antagligen icke att gå öfver scenen förr än under nästa säsong.

Den stora musikfesten. Sedan numera samtliga platser å första raden, med undantag af fondlogerna, äro upptagna i abonnemang, finnas endast platser å parkett för abonnemangsteckning, hvilken fortgår å teaterns byrå, Rosenbad 2, hvardagar kl. 1 5. På grund af talrika förfrågningar angående erhållande af biljetter till de särskilda konserterna meddelas, att sådan försäljning endast kommer att äga rum i den händelse något antal biljetter å parkett kommer att återstå efter afslutadt abonnemang.

Musikaliska akademiens högtidsdag egde rum lördagen d. 19 maj half 2 e. m. Följande tonsättningar kommo dervid till utförande: Jubeluvertyr af Andreas Randel, sånger vid piano af Emil Sjögren, symfoniallegro af Joseph Dente och Unge herr Sten Sture (med deklamation) af Andréas Hallén. De utförande voro fru Clary Morales (sång), Wilhelm Stenhammar (pianoackompanjemang) och August Lindberg (deklamation) samt kofkapellet under förste hofkapellmästaren Conrad Nordqvists anförande. Närmare härom kan först i vårt nästa nummer meddelas.

Understöd åt tonsättare. K. m:t har dels medgifvit, att musikidkaren E. Skagerberg må ytterligare under ett år, räknadt från och med den 1 juli 1906, åtnjuta ett stipendium å 1,000 kr., dels tilldelat musikidkaren O. Blom ett stipendium å 1,000 kr., att af honom innehafvas under två år, fr. o. m. den 1 juli 1906, dels ock förunnat tonsättarna A Hallén, W. Stenhammar och H. Alfvén belöningar af 1,000 kr. hvar.

En minnesvård på Julius Günthers graf å nya kyrkogården aftäcktes d. 17 maj på middagen. Sedan elever vid musikkonservatoriet under ledning af dir. E. Borgstedt sjungit Gounods »Ave Maria», framträdde ledamoten i Musikaliska akademiens förvaltningsutskott, öfverste Chr. Lovén, och höll minnestalet. Han erinrade deri om den 60-åriga verksamhet i musikens tjenst, som prof. Günther hade bakom sig, när han den 22 mars 1904 lemnade detta jordiska. Hans insats i det stockholmska musiklifvet var oskattbar, och hans värderika arbete i musikaliska akademiens tjenst skulle sent glömmas. Det harmonierade med hans enkla och vänsälla väsen, yttrade tal., att intet här sades om hans person.

Derefter bjöd han täckelset falla. Belysta af den strålande vårsolen och inramade i löfträdens leende grönska, framträdde nu de karakteristiska dragen af den gamle sångläraren i en bronsmedaljong, utförd af prof. Lindberg och anbragt på en hög grafvård af granit. Grafvården hade följande inskription: »Julius Günther, 1 mars 1818—22 mars 1904. Vänner reste vården».

Kören sjöng derefter »Öfver skogen, öfver sjön» ur Lindblads »Om Vinterkväll», hvarefter den stämningsfulla akten var slut.

Kransar nedlades på grafven från Musikaliska akademien samt från anhöriga och vänner.

Operasångaren Oscar Bergström anträdde d. 12 maj en konsertturné genom södra och mellersta Sverige och ger härunder konserter, bland annat i Linköping, Norrköping, Helsingborg och Malmö. Turnén pågår under hela maj månad.

Svensk violinist i Berlin. Hr Julius Ruthström, den unge, svenske violinisten, som under en längre tid idkat fiolstudier för prof. Joachim i Berlin, hade nyligen konsert i Beethovensalen i nämnda stad. Han är en äkta konstnär, hvilkens violinteknik mer och mer utvecklar sig till något respektingifvande, säger en platstidning.

K. F. U. M-kören ger före sin afresa till Amerika en afskedskonsert i Östermalms kyrka, lörd. d. 26 maj.

Välgörenhetskonserter till förmån för svenskar i San Francisco, hvilka blifvit lidande genom den förödande jordbäfningen, ha denna månad gifvits af Stockholms sångarförbund i Katarina kyrka och i Idrottsparken med gardesmusik och en kör af omkr. 400 sångare under Julius Wiberghs ledning.

Musikdirektör Otto Trobäck, musikdirektör vid Vestmanlands regemente, har erhållit förordnande att tillsvidare vara musikdirektör vid Göta lifgarde.

Sven Nybloms gästspel i Köpenhamn har fortgått, och senast har han som Turiddo i »På Sicilien» vunnit stort erkännande af kritiken.

Fru Emma Meissner börjar den 5 juni i Göteborg en längre konsertturné. Efter en veckas gasterande i nämda stad går färden södra och mellersta Sverige rundt, hvarvid bl. a. Linköping, Malmö, Helsingborg, Halmstad, Gäfle m. fl. städer besökas.

C. F. Lundqvists afskedshelsning till publiken har tagit sig uttryck i ett »öppet bref till den svenska allmänheten» af följande lydelse:

Sedan nu min sista konsert-turné är afslutad och dermed ock min hufvudsakliga sångarverksamhet, känner jag mig oemotståndligt manad att hembära min ödmjuka tacksamhet till den Svenska allmänheten, som med förståelse och sympatier mottagit min sång och visat mig personligen så sällspord välvilja, till tidningspressen, som intresserat sig för och befrämjat mitt arbete, och till kritiken, som med öfversynende bedömt detsamma.

I sammanhang härmed ber jag få uttrycka min djupa och varma erkänsla för det upprop till sångarlön åt mig, som varit utfärdadt, såväl till dem, som tagit initiativet dertill och fört det till ett lyckligt resultat, som ock till alla dem, som detta upprop hörsammat.

Att hafva varit föremål för så mycken välvilja kännes ansvarsfullt och skall jag i tacksamt hjerta bevara densamma och söka, efter bästa förstånd, förvalta den för mig så hedrande gåfva att den äfven för framtiden kan blifva till välsignelse.

Stockholm i maj 1906.

Carl Fredrik Lundqvist.

Sigrid Arnoldson dekorerad. Storhertigen af Baden har tilldelat fru Sigrid Arnoldson, hvilken uppträdt som gäst på Hofteatern i Karlsruhe såsom Carmen och Mignon, stora medaljen för konst- och vetenskap, att bäras i Zähringer-Löwen-ordens band. Detta är en af de högsta utmärkelser i sitt slag.

Svensk Annonstaxa 1906 har utgifvits af Svenska telegrambyråns Annons-afdelning, 15:de upplagan innehållande tidningars annonspris, annonser, post- och telegrafunderrättelser samt en läns och landskapskarta öfver Sverige. Afbildningen af de hus i Stockholm och landsorten, i hvilka byråns lokaler äro belägna, illustrera häftet.

Svenska sånger i England. I senaste häftet af tidskriften The music of the Mouth anmälas tvenne svenska romanser på ett synnerligen välvilligt sätt. Det är Emil Sjögrens »Ro, ro, ögonsten» (Baby Eyes) och »Vinden,» af Bror Beckman, hvilka utkommit i engelsk bearbetning och öfversatta till engelskan.

Upsala. Operasångaren C. F. Lundqvist afslutade sin konsertturné genom Sverige med en konsert i Uppsala domkyrka inför en talrik publik. Då den gamle sångaren lemnade domkyrkan, spände studenterna hästarna från hans vagn och drogo honom till hans bostad å »Gästis», der en mera privat supé gafs för hr L. och hans fru. Efter supén infann sig hr L. på det för honom af Allmänna sångföreningen anordnade sångarsamkvämet. Tal hölls för hedersgästen af docenten Kallstenius, hvarpå hr Lundqvist tackade. Samkvämet fortsattes länge under den hjertligaste stämning.

Obs. Notiser från grannlanden måste sparas till nästa nummer.

Rättelser.

I Sv. Musikt. n:o 8, sid. 60, sp. 3., sista rad. står: epitet, läs: epitetet; sid 61, sp 1., r. 3, uppfr., står: Cortajada: läs Tortajada; r. 10 uppfr. står: totalt, läs: fatalt. — I Sv. Musikt. n:o 9., sid 17, r. 15 uppfr., står: Mimmi: läs: Minnie.

Från andra land.

Bryssel. »Deïdamia», musikdrama i fyra akter och sex bilder, text af L. Solvay och Fr. Rasse (efter Mussets »La coupe et les lèvres) samt musik af François Rasse gick första gången öfver scenen på Monnai-teatern härstädes. Handlingen spelar i Tyrolen vid tiden för trettioåriga kriget. Framgången var medelmåttig men anses kunna bli större genom omarbetning af andra akten.

Cassel. Leoncavallos »Zaza», opera i fyra akter med text efter P. Berton och Ch. Simons skådespel af tonsättaren, till tyskan af Fritz Werner, uppfördes här för första gången i Tyskland d. 22 april. Operan anses vara näst efter »Pajazzo» Leoncavallos bästa verk. Utförandet var berömligt och framgången af operan betydlig.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **26:te** årgången. — *För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1906 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

OBS. Porträtt med biografier i ***N:o 1: Oskar Bolander. — A. M. Myrberg; — Signe Rappe; N:o 2: W. A. Mozart. — Sigrid Vesterlind. — Edouard Risler. N:o 3: Anna Ulmgren. — Marguerite Caponsacchi. — Mischa Elman; N:o 4: Magna Lykseth-Schjerven; — N.o 5: Fridolf Book; — N:o 6: Mally Högberg. N:o 7: Heinr. Grünfeld; — Johanne Stockmarr; — N:o 8: G. Verdi, hans musikerhem och hans sista hvilorum. — N:o 9: Otto Briesemeister.***

J. G. Malmsjö
PIANINON
FLYGLAR
Göteborg.

Pianinon

nya till salu och uthyrning billigt.
Döbelnsgatan 38 D.
(G. 7251) ***J. P. Alrickson.***

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

J. LUDV. OHLSSON
STOCKHOLM
Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.
Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

På Wilh. Hansens förlag (Köpenhamn och Leipzig) har utkommit

för violin och piano

Tre smärre stycken
(För den studerande ungdomen), af
Ika Peyron.
N:o 1. **Tidsfördrif** kr. 1,25;
N:o 2. **Paraden** 1 kr.;
N:o 3. **Småprat** kr. 1,50.

För piano, 2 händer:

I det fria,
Suite af **Ika Peyron.** Innehåll:
N:o 1. **Stillhet,** — N:o 2. **Eko i bergen,** — N:o 3. **Dans i det fria,** — N:o 4. **Böljeslag,** — N:o 5. **Springlek.** Pris kr. 2,50.

Festmarsch
för piano af
Gustaf Hägg.
Denna vackra och ståtliga marsch kan köpas eller rekvireras å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.
Pris 50 öre.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.
Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Fr. J. Huss.* Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

INNEHÅLL:

Armas Järnefelt (med porträtt) — Geraldine Farrar (med porträtt) — Erik Åkerberg, första svenska musikfestens generalsekreterare (med porträtt) — Den första svenska musikfesten, 31 maj och 1 juni 1906. Kommitéer — Medverkande — Program — Musikkorrespondens från Roma, maj 1906 Giordános »Siberia», Alfr. Catalani och hans »Loreley», Miecio Horzovski etc, af Anteros —Litteratur — Från scenen och konsertsalen — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten samt från andra land — Annonser.

Gustafson & Påhlsons Boktryckeri, Stockholm 1906.